

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ

ΚΡΙΤΗΡΙΟ 1^ο

Α) Μη λογοτεχνικό κείμενο

ΚΕΙΜΕΝΟ 1

«Οι νέοι δίπλα στην τρίτη ηλικία»

Το 1990 ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) ανακήρυξε την 1^η Οκτωβρίου ως την Παγκόσμια Ημέρα των Ηλικιωμένων και ένα χρόνο αργότερα όρισε πέντε βασικές αρχές για τους ηλικιωμένους, οι οποίες στοχεύουν στο να διασφαλίσουν ότι θα δοθεί προτεραιότητα στην τρίτη ηλικία από όλες τις κυβερνήσεις του κόσμου. Αυτές οι αρχές είναι η ανεξαρτησία, η συμμετοχή των ηλικιωμένων στα κοινά, η δυνατότητα εκπλήρωσης των προσωπικών στόχων, η φροντίδα και η **αξιοπρέπεια**. Ο πολιτισμός μιας κοινωνίας κρίνεται μεταξύ άλλων από τη στάση της απέναντι στην τρίτη ηλικία. Παρ' ότι η οικογένεια αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους θεσμούς στην Ελλάδα, οι αριθμοί από έρευνες παρουσιάζουν μια ιδιαίτερα θλιβερή εικόνα: ένας στους τρεις ηλικιωμένους, δηλαδή 1.000.000 συνάνθρωποί μας, υποφέρουν από μοναξιά.

Εμείς, και κυρίως οι νέοι, έχουμε βαθιά υποχρέωση να αντιμετωπίσουμε με **σεβασμό** και πραγματική βούληση τα προβλήματα των συνανθρώπων μας της τρίτης ηλικίας και να τους βοηθήσουμε στη διασφάλιση μιας αξιοπρεπούς καθημερινότητας. Οφείλουμε λοιπόν να τους προσφέρουμε την ανεξαρτησία, την αυτοεκτίμηση και τις δυνατότητες για αξιοπρεπή διαβίωση και συμμετοχή στην κοινωνία, παρέχοντας υψηλές υπηρεσίες υγείας και φροντίδας. Οφείλουμε να είμαστε στο πλευρό τους, για όσα μας έχουν προσφέρει απλόχερα, γιατί έχουν συμβάλει σημαντικά στο να διαμορφώσουμε τους χαρακτήρες μας και να γίνουμε **χρήσιμοι** άνθρωποι στην κοινωνία. Έτσι, όχι μόνο θα νοσηματοδοτηθεί η διακήρυξη του ΟΗΕ, αλλά και θα έχουμε κάνει το προσωπικό μας καθήκον απέναντι στην τρίτη ηλικία.

(κείμενο από το διαδίκτυο, διασκευή)

ΚΕΙΜΕΝΟ 2

«Η κοινωνικοποίηση της τρίτης ηλικίας»

Ας πάρουμε την περίπτωση των ανθρώπων της τρίτης ηλικίας. Οι περισσότεροι άνθρωποι σε αυτήν την ηλικία ίσως έχουν για πρώτη φορά στη ζωή τους αρκετό ελεύθερο χρόνο, για να τον χρησιμοποιήσουν, όπως επιθυμούν. Θα μπορούσαν, όμως, όλοι να περάσουν ευχάριστα τον χρόνο τους σε μια πλατεία; Σίγουρα κάποιος και κάποιες το κάνουν. Μάλλον όσοι και όσες έχουν ήδη ένα κύκλο γνωστών βρίσκονται μεταξύ τους στις πλατείες. Κάποιος παππούς όμως ή κάποια γιαγιά που δεν έχει έναν τέτοιο κύκλο, πόσο εύκολο είναι να κοινωνικοποιηθεί σε μια πλατεία, να γνωρίσει άλλους ανθρώπους και να αναπτύξει σχέσεις φιλίας;

Η Πολιτεία θα μπορούσε να συμβάλει ώστε να ξεπεραστεί η αμηχανία από έναν παππού ή μια γιαγιά που δεν έχει πολλούς γνωστούς ή φίλους στη γειτονιά του, να έχει ένα λόγο να πάει στην κοντινή πλατεία του σπιτιού του και έτσι να κοινωνικοποιηθεί. Όπως οι Λέσχες Φιλίας των Δήμων προσφέρουν παραπάνω από έναν καφέ ή τάβλι, λόγω των προγραμμάτων (γυμναστικής, αυτοάμυνας, διατροφολογίας, ομάδες συζητήσεων, εποχιακές εκδηλώσεις κ.ά), που καθημερινά παρακολουθούν όσοι ηλικιωμένοι είναι μέλη, έτσι και οι πλατείες θα μπορούσαν να μετατραπούν κατά καιρούς σε υπαίθριες λέσχες φιλίας, προσφέροντας στους κατοίκους κάτι παραπάνω από μια βόλτα.

Παρ' όλο που όλα τα παραπάνω προφανώς δεν μπορούν να αντιστρέψουν εντελώς τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζει η σύγχρονη κοινωνία τους ηλικιωμένους, τους οποίους στην ουσία οδηγεί σε κοινωνικό αποκλεισμό, ωστόσο, θα μπορούσαν να συντελέσουν στη βελτίωση της θέσης τους στις σύγχρονες μεγαλουπόλεις. Αφιερώνοντας κάποιες μέρες του χρόνου τις πλατείες μας στους ηλικιωμένους επιστούμε την **προσοχή** και στους νεότερους πως η πόλη δεν ανήκει μόνο στα νιάτα, αλλά οφείλουμε να την κάνουμε **φιλόξενη** και για την τρίτη ηλικία.

Έφη Κοσκώση, oikopress.gr, 23-01-2013 (διασκευή).

Ασκήσεις

1.α] Ποιες προτροπές διατυπώνουν οι συγγραφείς των παραπάνω κειμένων προς τους πολίτες και την Πολιτεία; (60 έως 80 λέξεις) (μονάδες 10)

β] Να δώσετε από ένα πλαγιότιτλο σε κάθε παράγραφο και των δύο κειμένων. (μονάδες 5)

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ

2.α] Ποια είναι τα δομικά μέρη και ο τρόπος ανάπτυξης της δεύτερης παραγράφου («Η Πολιτεία θα μπορούσε ... από μια βόλτα») του «Κειμένου 2»; Να τεκμηριώσετε την απάντησή σας με αναφορές σε συγκεκριμένα χωρία της παραγράφου. (μονάδες 5)

β] Να δημιουργήσετε από μία πρόταση με κάθε αντώνυμο των παρακάτω υπογραμμισμένων λέξεων των κειμένων: «αξιοπρέπεια», «σεβασμό», «χρήσιμοι», «προσοχή», «φιλόξενη». (μονάδες 5)

γ] Να επισημάνετε δύο λέξεις ή φράσεις του «Κειμένου 1» με μεταφορική / συνυποδηλωτική σημασία και να αιτιολογήσετε τη χρήση τους στο κείμενο. (μονάδες 5)

3. Το επίπεδο ανάπτυξης ενός πολιτισμού κρίνεται από τη συμπεριφορά του συνόλου της κοινωνίας απέναντι στα πιο αδύναμα από τα μέλη της, και ειδικά στους ηλικιωμένους. Πώς θα έπρεπε, κατά τη γνώμη σου, να αντιμετωπίζονται τα άτομα της τρίτης ηλικίας από την οικογένεια, την πολιτεία και τον κοινωνικό τους περίγυρο; (άρθρο περίπου 300 λέξεων που δημοσιεύεται στη σχολική εφημερίδα με αφορμή τον εορτασμό της Παγκόσμιας Ημέρας της Τρίτης Ηλικίας, την 1^η Οκτωβρίου). . (μονάδες 20)

Β.Λογοτεχνικό κείμενο

«Ο παππούς και το εγγονάκι»

Στο μικρό αυτό αφήγημα ο μεγάλος Ρώσος στοχαστής και συγγραφέας Λέων Τολστόι σκιαγραφεί με λιτότητα το θέμα της συμβίωσης του γέροντα γονιού με την οικογένεια του παιδιού του. Η στοιχειώδης πλοκή οδηγεί στη λύση-μήνυμα που είναι η αγάπη και η κατανόηση προς τους ανθρώπους της τρίτης ηλικίας

Ο παππούς είχε γεράσει πολύ. Τα πόδια του δεν τον πήγαιναν, τα μάτια του δεν έβλεπαν, τ' αυτιά του δεν άκουγαν. Δόντια δεν είχε. Κι όταν έτρωγε, του χυνόταν το φαγητό. Ο γιος του και η νύφη του δεν τον έβαζαν πια μαζί τους στο τραπέζι, αλλά του 'διναν να φάει πάνω στη μεγάλη χτιστή χωριάτικη θερμάστρα όπου πλάγιαζε

Κάποτε που του βάλανε να φάει στο πήλινο πιάτο, του ξέφυγε από τα χέρια, έπεσε κι έσπασε. Η νύφη του άρχισε τότε να τον μαλώνει πως όλα τα χαλάει στο σπίτι και σπάει τα πιάτα. Τέλος του είπε πως αποδώ και πέρα θα του 'διναν να τρώει στην ξύλινη γαβάθα. Ο παππούς αναστέναξε μόνο και δεν είπε τίποτα. Μια μέρα ο άντρας με τη γυναίκα του παρακολουθούσαν που ο γιος τους μαστόρευε κάτι σκαλίζοντας ένα μικρό κούτσο. Ο πατέρας λοιπόν τον ρώτησε:

«Τι φτιάχνεις εκεί, Μίσα;».

Κι ο Μίσα απαντά:

«Φτιάχνω μια μεγάλη γαβάθα, πατερούλη. Όταν εσύ κι η μάνα μου γεράσετε, θα σας ταΐζω σ' αυτήν τη γαβάθα».

Ο άντρας κι η γυναίκα του κοιτάχτηκαν και δάκρυσαν. Νιώσανε ντροπή που είχαν προσβάλει τον παππού. Κι από τότε τον βάλανε να τρώει μαζί τους στο τραπέζι και τον πρόσεχαν όπως πρέπει.

Λ. Τολστόι, *Διηγήματα, μύθοι και παραμύθια*, μτφρ. Π. Ανταίος, Ωκεανίδα

Ασκήσεις

1. Πώς φέρονται οι γονείς του Μίσα στο γέρο παππού του και πώς αντιδρά εκείνος; Ποιο γεγονός έκανε τους γονείς του Μίσα να αλλάξουν τη στάση τους απέναντι στον παππού και πώς εξηγείτε αυτή την αλλαγή; (μονάδες 15)

2. Ποιο είδος αφηγητή διακρίνετε στο σύντομο αυτό διήγημα και τι αφηγηματικό τρόπο; (μονάδες 15)

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ

3 Στο διήγημα παρουσιάζεται ο κύκλος της ανθρώπινης ζωής μέσα από τις τρεις ηλικιακές φάσεις της. Ποια χαρακτηριστικά κάθε φάσης διακρίνετε; Γράψτε ένα κείμενο 200 λέξεων παρουσιάζοντας αυτές τις τρεις ηλικιακές φάσεις. (μονάδες 20)

ΚΡΙΤΗΡΙΟ 2^ο

Α) Μη λογοτεχνικό κείμενο

«Το παρασκήνιο της επιλογής επαγγέλματος»

Πολλές φορές η επιλογή επαγγέλματος είναι αποτέλεσμα μιας πολυσύνθετης, εξελικτικής διαδικασίας, καθώς έχει ιδιαίτερη σημασία στη ζωή ενός ατόμου. Φυσικά, υπάρχουν επαγγέλματα, τα οποία δεν αμείβονται υλικά όσο θα έπρεπε ή θα επιθυμούσαμε, όπως για παράδειγμα τα επαγγέλματα τα σχετικά με την εκπαίδευση ή κάποιον άλλο επιστημονικό κλάδο. Μερικά από αυτά τα επαγγέλματα θεωρούνται και λειτουργήματα λόγω της μεγάλης σημασίας και συμβολής τους στην καλλιέργεια του πολιτισμού και στην ανάπτυξη της κοινωνίας. Έτσι, αν ρωτήσετε έναν ή μία εκπαιδευτικό ή έναν ή μία συγγραφέα για ποιον λόγο ασκεί αυτό το επάγγελμα, το οποίο δεν τον/την αμείβει όσο θα έπρεπε ή όσο θα ήθελε, συνήθως θα απαντήσει «γιατί μου αρέσει», «δεν μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου να κάνει κάτι άλλο», «με γεμίζει» ή «γιατί θέλω να προσφέρω κι εγώ κάτι στους ανθρώπους». Επομένως, κάποια επαγγέλματα έχουν το στοιχείο της **ανιδιοτέλειας**, επειδή για πολλά άτομα το ύψος των οικονομικών απολαβών δεν αποτελεί το κυρίαρχο κριτήριο επιλογής ενός επαγγέλματος.

Για τους παραπάνω, λοιπόν, λόγους σημαντικά κριτήρια για την επιλογή επαγγέλματος αποτελούν η δημιουργικότητα, η προσωπική ανάπτυξη, η κοινωνική προσφορά και άλλα στοιχεία, τα οποία είναι καθοριστικά για τη ζωή των ανθρώπων. Άλλωστε, η άσκηση κάθε επαγγέλματος έχει δυο σημαντικές και αλληλένδετες πλευρές, μια προσωπική και μια κοινωνική. Εκεί βρίσκεται και η απάντηση στο ερώτημα γιατί κάποιοι διαλέγουν ένα επάγγελμα, το οποίο μπορεί να μην τους προσφέρει τις οικονομικές ανέσεις και υλικές απολαβές, τις οποίες πιθανώς θα ήθελαν. Υπάρχουν αρκετοί νέοι και νέες που ασκούν τις καλές τέχνες, τις επιλέγουν, αφιερώνουν τη ζωή τους και προσπαθούν με τον τρόπο τους να έχουν καλή απόδοση σε αυτό που κάνουν, παρ' όλο που θεωρούνται από πολλούς και πολλές ως επαγγέλματα με **αμφίβολες** προοπτικές καριέρας.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό στην επιλογή επαγγέλματος είναι ότι αρκετοί νέοι και νέες ακολουθούν το επάγγελμα των γονιών τους. Αυτό δείχνει όχι μόνο **ενδιαφέρον** για συνέχεια στην επιχείρηση ή στο επάγγελμα και προσπάθεια για τη μείωση της επαγγελματικής ανασφάλειας, αλλά ότι τα παιδιά ακολουθούν τα επαγγέλματα, που τους είναι οικεία, με τα οποία μπορούν να ταυτιστούν και αισθάνονται **ικανά** να αντεπεξέλθουν στις απαιτήσεις τους. Υπάρχουν όμως και νέοι που αφήνουν την πρώτη τους επαγγελματική επιλογή και κάνουν κάτι τελείως **διαφορετικό** από το επάγγελμα των γονιών ή των κοντινών συγγενών τους.

Αυτό που έχει σημασία είναι να γίνει κατανοητό ότι έχοντας τη δυνατότητα να ασκήσουμε ένα επάγγελμα συμμετέχουμε στην οικονομική και κοινωνική ζωή της χώρας. Αν και δεν είναι ο μοναδικός τρόπος κοινωνικής συμμετοχής, αξίζει να αναφερθεί ότι η συμμετοχή αυτή σημαίνει ότι προσφέρουμε από τη θέση που κατέχουμε τόσο στη διατήρηση όσο και στην ανάπτυξη της κοινωνίας στην οποία ζούμε. Είμαστε ένας από τους συνδετικούς κρίκους της, που βοηθάει παραδείγματος χάρη στην παραγωγή αγαθών ή στη διακίνησή τους και στην παροχή υπηρεσιών. Αυτά τα αγαθά και τις υπηρεσίες τα χρειαζόμαστε όχι απλώς για να επιβιώσουμε, αλλά και για να ζήσουμε μια πιο καλή και άνετη ζωή. Η κοινωνία, για να μπορέσει να αναπαραχθεί, στηρίζεται στον καταμερισμό της εργασίας, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι δεν ασκούμε όλοι το ίδιο επάγγελμα.

Β. Καντζάρα (2007). Η μετάβαση από το σχολείο στη «ζωή» και η επιλογή σπουδών και επαγγέλματος. Φύλο και Νέα Επαγγέλματα. ΕΠΕΑΕΚ II 2000- 2006. Ιωάννινα, 49-60 (διασκευή).

Ασκήσεις

1. Να χαρακτηρίσετε τις παρακάτω προτάσεις σωστές ή λανθασμένες με βάση το κείμενο:

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ

- Η επιλογή επαγγέλματος αποτελεί απλή υπόθεση για έναν άνθρωπο.
- Υπάρχουν άνθρωποι που θεωρούν σημαντικότερη την απόλαυση που λαμβάνουν από ένα επάγγελμα παρά την αμοιβή τους από αυτό.
- Η επιλογή επαγγέλματος είναι καθαρά προσωπική υπόθεση και δεν έχει κοινωνικές προεκτάσεις.
- Υπάρχουν νέοι που ενδιαφέρονται να συνεχίσουν το επάγγελμα των γονιών τους.
- Αν ασκούμε όλοι το ίδιο επάγγελμα, οι κοινωνίες λειτουργούν καλύτερα.

(μονάδες 15)

2. Να γράψετε ένα αντώνυμο για καθεμιά από τις λέξεις του κειμένου που είναι με έντονα γράμματα: **ανιδιοτέλειας, αμφίβολες, ενδιαφέρον, ικανά, διαφορετικό.**

(μονάδες 15)

3. Σε ένα άρθρο σας που θα αναρτηθεί στην ιστοσελίδα του σχολείου στο πλαίσιο του μαθήματος του επαγγελματικού προσανατολισμού να εκθέσετε τα κριτήρια με τα οποία ένας νέος επιλέγει (ή θα προτεινάτε να επιλέξει) το επάγγελμα που θα ασκήσει όταν τελειώσει το σχολείο.

(μονάδες 20)

Β.Λογοτεχνικό κείμενο

Μ. Κουμανταρέα, Γραφείον ευρέσεως εργασίας (διασκευή)

[Ο Αναστάσης είναι ένας νέος που ζει στην Αθήνα στα μέσα της δεκαετίας του 1950, ο οποίος νιώθει ξεκομμένος από την οικογένεια και τον κοινωνικό του περίγυρο. Σε αυτό το απόσπασμα ο Αναστάσης αποφασίζει να ψάξει για δουλειά.]

Την άλλη μέρα ξύπνησε πρωί, ελαφρύς σαν πούπουλο. Πλύθηκε, ντύθηκε, άρπαξε μια φέτα βουτυρωμένο ψωμί και χύθηκε στους δρόμους. Περπάτησε με το κεφάλι ψηλά, χαμογέλασε στο φούρναρη που τον καλημέρισε κι έστειλε στον κουρέα του ένα φιλικό χαιρετισμό - γρήγορα θα τον είχε πάλι πελάτη. Βάδισε κάμποσο, ώσπου βγήκε στη λεωφόρο. [...] Τ' αυτοκίνητα φαρδιά, με καλογουαλισμένα φτερά και συντηρημένες λαμαρίνες, κυλούσαν πάνω στην άσφαλτο χωρίς να την πληγώνουν. Κι ο *προχαίος** στη μέση του δρόμου με την κολλαρισμένη στολή του, το κράνος του που φεγγοβολούσε, φαινόταν να πιάνει τ' αυτοκίνητα από μίαν αόρατη κλωστή. Ως κι οι κοπέλες ήταν διαφορετικές σήμερα, ξυπνημένες θαρρείς από ύπνο θανάτου που τις είχε σκεπάσει με καινούριο πρόσωπο. Τ' αγόρια είχαν παντελόνια στην τρίχα κι έναν αέρα αυτοπεποίθησης. Άλλοι κρατούσαν την τσάντα του σχολείου, κι άλλοι τα σύνεργα της δουλειάς· οι εργάτες το κολατσό τους τυλιγμένο σε μια πετσέτα. Κι οι γέροι είχαν έναν τρόπο να τον κοιτάζουν λες κι ακόμα θυμόντουσαν πως είχαν περάσει από νέοι. Ο Αναστάσης πήδησε σ' ένα λεωφορείο. [...] Κατέβηκε στην επόμενη στάση. Περπάτησε κοιτάζοντας τα σπίτια και τους αριθμούς. Ύστερα στάθηκε μπροστά σε μια είσοδο μεγάρου. Διάβασε μια ταμπέλα με κεφαλαία ξεθωριασμένα: ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ. Δίστασε, έπειτα προχώρησε, μπήκε κι άρχισε ν' ανεβαίνει τις σκάλες. Ήταν ατέλειωτες να τις ανεβεί κανείς, μα του άρεσαν. Του άρεσε καθετί που ψήλωνε, που τον ανέβαζε. Όπως τα γράμματα στην αρχή μιας ταινίας. Έφτασε στο έβδομο πάτωμα, έψαξε, ρώτησε, τέλος χτύπησε μια πόρτα. Επειδή δεν πήρε απάντηση, άνοιξε και γλίστρησε αθόρυβα στο εσωτερικό. Στο βάθος της κάμαρης μια κοπέλα έγγραφε στη γραφομηχανή. Ούτε που σήκωσε τα μάτια της πάνω του. Έγραφε σαν υπνωτισμένη. Χρειάστηκε να πάει

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ

να σταθεί πολύ κοντά της για να τότε δει. Είχε δυο μάτια κλουβισμένα* σε χοντρούς φακούς, που έμοιαζαν ν' αποστειρώνουν το φως. Σαν δυο ψάρια μέσα στη γυάλα τους. Ύστερα η μηχανή έπαυσε απότομα. «Μια στιγμή παρακαλώ». Άνοιξε την πόρτα του διπλανού γραφείου και χώθηκε μέσα. Ξαναγύρισε σχεδόν αμέσως και του είπε με την ίδια απαράλλακτη φωνή, που έμοιαζε τυπωμένη σε κορδέλα μαγνητοφώνου.* «Περιμένετε παρακαλώ. Ο κύριος Διευθυντής είναι απασχολημένος». Ξανάπιασε το γράψιμο. Τα μάτια της δεν κοίταζαν καθόλου τα πλήκτρα. Ήταν από τις τυφλές δακτυλογράφους.* Ο θόρυβος της μηχανής είχε αποκτήσει τώρα μιαν ένταση και μια πυκνότητα, σα να στριφογύριζε κανένα ελικόπτερο πάνω από το κεφάλι του Αναστάση. Άθελά του χαμήλωσε για να προστατευθεί. Έπεσε σε μια καρέκλα. Προσπάθησε να κρατηθεί ακίνητος, μα κάθε φορά που η κοπέλα πατούσε κανένα πλήκτρο δυνατότερα, τα πόδια του έφευγαν προς τα μπρος, σα να τα βαρούσε κανένας γιατρός με σφυράκι. Ήθελε να τη διακόψει, να της πει πως δεν πείραζε που ο Διευθυντής ήταν απασχολημένος, και ότι θα μπορούσε να ξαναπεράσει. Κι αύριο μέρα ήταν. Μα δεν έβρισκε τρόπο να της μιλήσει. [...] Ξαφνικά τον Αναστάση τον έπιασε το στομάχι του. Σταύρωσε τα χέρια του γύρω στη μέση κι έσκυψε το κεφάλι. Τα πλήκτρα της μηχανής δούλευαν σε ρυθμό πολυβόλου. Αμέσως ύστερα, ο γνώριμος πονοκέφαλος σφίχτηκε γύρω στο κεφάλι του σαν αρραβώνας.* Άφησε το στομάχι του κι έπιασε το κεφάλι του. Μα ο πόνος, επιδέξιος ξιφομάχος, τον χτυπούσε ύπουλα στο αφύλαχτο μέρος. Κοίταξε με αγωνία την κοπέλα. Έγραφε ίσια, μονοκόμματα, με τα κλουβισμένα μάτια της σκλαβωμένα πάνω στο χαρτί. Μόνο ο κύλινδρος της μηχανής μετατοπιζόταν ολοένα κι αριστερότερα έχοντας μια τάση να τρυπήσει τον τοίχο και να περάσει στο γραφείο του διευθυντή. Ο Αναστάσης έκανε μερικά βήματα πίσω, κι ήρθε να στηριχθεί πάνω στην πόρτα. Για μερικά δευτερόλεπτα έμεινε εκεί με το πρόσωπο τσαλακωμένο, τα χέρια κλεισμένα σε γροθιές. Ύστερα έκανε απότομη στροφή, άνοιξε την πόρτα κι, αφήνοντάς την ορθάνοιχτη, πετάχτηκε έξω.

**τροχαίος: ο αστυνομικός της Τροχαίας, *κλουβισμένα: οι φακοί των γυαλιών παρομοιάζονται με κλουβί των ματιών της δακτυλογράφου, *τυπωμένη σε κορδέλα μαγνητοφώνου: ηχογραφημένη, *τυφλές δακτυλογράφοι: όσες δακτυλογραφούν με τυφλό σύστημα, *αρραβώνας: δαχτυλίδι αρραβώνα*

Ασκήσεις

1. Να περιγράψετε τα αντίθετα συναισθήματα που βιώνει ο Αναστάσης πριν και κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του στο γραφείο ευρέσεως εργασίας. Να αιτιολογήσετε την απάντησή σας με στοιχεία από το κείμενο.

(μονάδες 15)

2. Να βρείτε τις παρομοιώσεις του κειμένου και να σχολιάσετε τη σημασία που αποκτούν, καθώς προχωράει η αφήγηση.

(μονάδες 15)

3. (επιλέγετε ΕΝΑ από τα δύο)

ή α) Να συγκρίνετε την εμπειρία του Αναστάση με την αντίστοιχη ενός νέου σήμερα που ψάχνει για δουλειά. Να εστιάσετε στις προσδοκίες που έχει ένας νέος σήμερα πριν ξεκινήσει την αναζήτηση, στον τρόπο με τον οποίο ψάχνει και στα συναισθήματα που βιώνει ανάλογα με τα αποτελέσματα της αναζήτησης.

ή β) Να αφηγηθείτε την επίσκεψη του Αναστάση στο γραφείο ευρέσεως εργασίας, όπως θα την διηγόταν σε μια φίλη της η γραμματέας.

(μονάδες 20)